

Tražiše mir i nadoše smrt

Prema podacima humanitarnih organizacija UNHCR i IOM, na mediteranskoj ruti u 2016. godini se samo do 16. februara utopilo 400 izbjeglica i migranata.

Vlade država Evropske unije su dale predloge koji "ograničavaju broj izbjeglica": Horst Seehofer (Njemačka) - 200 000; Austrijska vlada - 37 500; Premijer Manuel Valls (Francuska) - 30 000.

"Uspjećemo" rekla je Angela Merkel u septembru 2015., ali nakon pola godine čini se da mi, odnosno vlade Evropske unije, uspijevamo samo u određivanju limita i cifara koji građanima Šengena treba da pruže nedefinisani i nejasnu sigurnost. Dirigovani statistički podaci služe za prikrivanje stradanja "drugih". Ono što se često zaboravlja, odnosno veoma cinično izostavlja, je da iza ovih brojki stoje ljudi, odnosno njihovi životi i sudbine.

Osim toga, pitanje je da li je sprovođenje ovih ograničenja legalno po međunarodnom pravu. Na kraju, svih 28 zemalja članica EU su potpisale Konvenciju o statusu izbjeglica (Ženeva, 1951.), kao i Protokol iz 1967.

Kada sagledamo ove činjenice postavlja se pitanje da li parola takozvanih kultura prepoznavanja i dobrodošlice "refugees welcome" trebalo da glasi "justice welcome".

400 osoba - pokušaj vizualizacije

Statistički podaci su bezlični. Dokle god su brojevi u svojoj abstraktnoj formi kombinacije cifara, mogu imati bilo koje značenje. Onog trenutka kada se broj pretvori u sliku, dobija svoje prvobitno značenje. Na izlog jedne radnje u Glockengasse je zalijepljeno 400 bijelih piktograma u obliku palih ljudi - najkonvencionalniji i najjasniji način vizualizacije numeričke vrijednosti.

Prezentacija i pozicioniranje piktograma se odnosi na Aylana Kurdi, sirijskokurdskog djeteta, trogodišnjaka koji se udavio u nesreći koje se desila brodu punom izbjeglica i pronađen mrtav na plaži u blizini Bodruma u Turskoj.

Aylan Kurdi, Foto © Nilufer Demir

Da li je slikama preživjelih, do sada plasiranim u "našim" zemljama u populističkom maniru preko različitih medija, stvorena slika prijetećeg paralelnog univerzuma? Da li je ova slika jedna od prvih koja je izvještavanje na kratko okrenula u suprotnom smjeru? Iako se desilo 2. Septembra 2015., dominiraju igre prijetećih brojki, koje se ilustruju slikama preživjelih. Tačno pola godine kasnije, konceptualni umjetnik Ai Wiewei predstavlja fotografski citat, u kom on u Grčkoj, inicijalnoj finalnoj destinaciji Ayalana Kurdi, postavlja svoje tijelo na plaži u istu pozu.

Ai Weiwei - I'am Aylan Kurdi

Opet počinju debate po medijima, koji dokazuju moralne vrijednosti na jednoj jedinoj uznemirujućoj fotografiji mrtvog djeteta, da bi odmah nakon toga ponovo iskoristili slike preživjelih, skicirajući izbjegličko-neprijateljski scenario.

Jedino što se čini logično je, u jednom reprezentativnom obliku u javnom prostoru prikazivati sve preminule dok se ovim smrtima ne stane u kraj. Za 50 godina će ovoj evropskoj tragediji biti prekasno dizati spomenik, jer je već danas svuda prisutna i mi smo je svjesni.